

Cursa electoral de llarga distància

L'anunci de Jordi Pujol d'esgotar la legislatura ha fet que tots els partits de Catalunya es replantegessin les estratègies electorals per adaptar-les a la data definitiva dels comicis, el mes d'octubre d'enguany, i no el març com donaven per fet fins ara.

Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya. El dia 30 de desembre va anunciar la voluntat d'esgotar l'actual legislatura.

ARXIU / RICARD CUGAT

La decisió de Jordi Pujol d'exhaurir la legislatura i convocar eleccions al Parlament de Catalunya la tardor vinent, probablement el mes d'octubre, ha canviat radicalment la cursa electoral d'enguany. Si tots els partits ja prenen posicions per fer un esprint electoral que els havia de dur a la meta el mes de març, ara la decisió de Pujol ha obligat tothom a canviar de ritme i a preparar-se per a una cursa de fons. Així, doncs, la pre-campanya electoral s'allargarà com mai.

Amb la data situada al mes d'octubre, segons les concrecions del conseller de la Presidència, Xavier Trias, Convergència i Unió, segons els càlculs que fan des de la

coalició mateix, tindrà més temps per a resituar el debat polític en dos eixos principals. N'és un la reivindicació d'un nou pacte fiscal per a Catalunya. CiU vol posar en marxa una campanya propagandística per difondre la necessitat d'establir un nou pacte fiscal que posi fi al greuge econòmic que suposa per a Catalunya el sistema actual. La coalició preveu d'organitzar, fins i tot, alguna mobilització durant el mes de febrer.

L'altre eix que CiU podria reforçar durant aquest període és el de la defensa de la creació de les seleccions esportives catalanes. Tot i així, sectors de la coalició dubten de la conveniència que aquesta última reivindicació hagi

d'ocupar el centre del debat polític, i és que podria tesar massa les relacions amb el govern espanyol del PP.

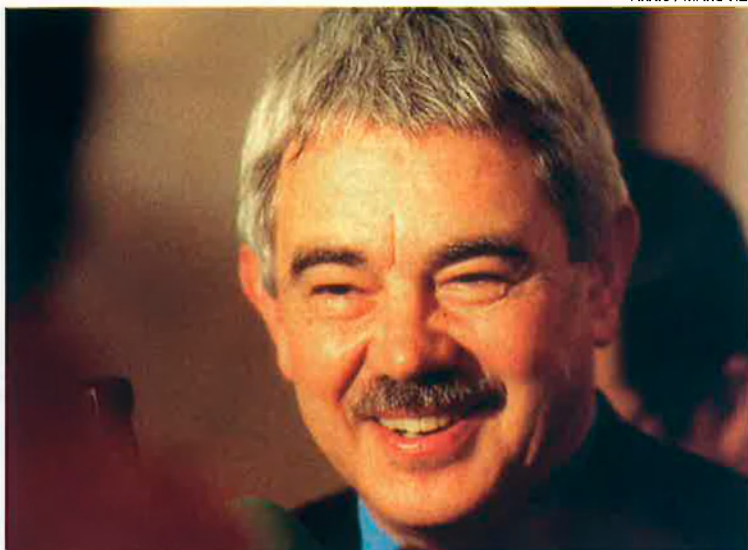
La data definitiva de les eleccions al Parlament català, la tardor vinent, després de les municipals del mes de juny, també permetrà que CiU pugui sostenir el duel Pujol-Maragall havent deixat molt enrere els problemes entre Convergència Democràtica i Unió Democràtica sobre les llistes municipals.

Però si CiU té més temps per a reconduir el debat polític català cap als eixos que més li convenen, també és veritat que Pasqual Maragall, l'ex-alcalde de Barcelona i pre-candidat socialista a la presidència de la Generalitat de Catalunya, disposarà de més temps per solidificar el seu projecte electoral i absorbir sectors polítics i socials de fora del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC). Des que va tornar de Roma, el pre-candidat socialista prova d'aglutinar la resta de forces d'esquerra de Catalunya al voltant del seu projecte. Des d'un primer moment, Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) ha deixat clara la intenció de concórrer a les eleccions amb un projecte propi i diferenciat, tant del PSC, com de CiU. Segons aquesta formació, la data establerta finalment per a les eleccions al Parlament li ofereix més temps per a difondre millor entre l'electorat la imatge del seu candidat, el secretari general de la formació, Josep Lluís Carod-Rovira.

De totes maneres, els cants de

Maragall han trobat més bona recepció en Rafael Ribó, d'Iniciativa-Verds. L'allargament del calendari electoral permetrà el debat entre ambdues formacions d'una manera més calmada, i no es pot pas descartar que arribin a algun acord electoral. Però Maragall ja ha deixat clar que amb el suport d'IC-V no n'hi ha prou per aconseguir la presidència de la Generalitat, i per això treballa per crear una mena de plataforma cívica (que tindria un nom com ara "Ciutadans pel canvi" o "Moviment pel canvi"...), que li ha de donar suport. I és que Maragall considera imprescindible aquesta plataforma per aconseguir les eleccions. Per aquesta raó, en un hipotètic ordre de suport a la candidatura, la situa en segon lloc, entre el PSC i IC-V.

El que passa és que hi ha sectors socialistes que veuen amb un cert temor la prolongació d'una precampanya —des d'ara fins al mes d'octubre—, perquè podria jugar contra Maragall mateix. La definició mateixa del projecte maragallista, durant els mesos vinents, pot suscitar certes contradiccions i recels dins sectors del PSC i del PSOE. Alhora, si la indefinició es perllongava massa, podria generar un efecte de rebuig entre l'electorat, si veia la candidatura com una proposta basada massa exclusivament en el carisma de Pasqual Maragall. De moment, i per lluitar contra això, els seus col·laboradors ja han anunciat que pensen mantenir totes les iniciatives, impulsades des d'abans que Pujol anunciés la

Pasqual Maragall, ex-alcalde de Barcelona i pre-candidat del PSC a la presidència de la Generalitat de Catalunya. Maragall vol articular un projecte que aglutini forces externes al seu partit i que li permeti de guanyar les eleccions al Parlament.

voluntat d'esgotar la legislatura, com ara la creació d'una oficina del candidat o la presentació de plataformes de suport a Maragall pertot arreu de Catalunya.

Segons els resultats electorals, el PP podria ser un partit clau en la legislatura vinent. De fet, CiU, si no aconseguia la majoria absoluta, un fet probable si tenim en compte les enquestes electorals que corren ara, hauria de negociar amb ERC o amb el PP. Però el paper dels conservadors serà determinat per un dels personatges clau del partit: l'actual ministre d'Indústria i portaveu del govern espanyol, Ramon Piqué. Els dies 29, 30 i 31 de gener els conservadors tenen el seu congrés. Si no és abans, aquest podria ser el moment d'anunciar l'ingrés del ministre Piqué al partit d'Aznar, fet que, alhora, podria capgirar

l'estratègia electoral dels populars a Catalunya. L'actual dirigent del PP a Catalunya, Alberto Fernández Díaz, és molt probable que acabi essent cap de llista per Barcelona i també candidat del PP a la Generalitat. Però, abans, cal veure com evoluciona aquest partit i el paper de Piqué a Catalunya aquests mesos vinents.

El calendari polític del 1999 també hauria de servir per palesar el suport electoral real que tenen tant el Partit per la Independència com Esquerra Unida i Alternativa, dues formacions que encara no han passat per les urnes. De fet, ja seran els resultats de les eleccions municipals els que marcaran força o molt el futur d'aquestes dues formacions.

Enric Rimbau

TENS MÉS DE 800 BUSOS PER MOURE'T COM VULGUIS

**TOTHOM
TÉ EL SEU BUS**

TMB
www.tmb.net

DEIXA'T PORTAR